

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Den sidste Perle.

Citation: Andersen, H. C.: "Den sidste Perle.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 307. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid102765/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

{142}

Den sidste Perle.

Der var et rigt Hus, et lykkeligt Hus; Alt derinde, Herskab og Tyende, Vennerne med vare lyksalige og glade, der var i Dag født en Arving, en Søn; og Moder og Barn befandt sig vel.

5 Lampen i det hyggelige Sovekammer var halv dækket til, svære Silkegardiner af kostbare Stoffer hang tæt trukne til for Vinduerne. Gulvtæppet var tykt og blødt, som et Mos, Alt var til at blande, sove, deiligt udhvile sig paa og det gjorde ogsaa Vaagekonen, hun sov, og det kunde hun, Alt var godt og vel.
[143] signet her. Huset Skytsaand stod ved Sengens Hovedgjørde; hen over Barnet, ved Moderens Bryst, bredte sig, som et Net af funkende Stjerner, saa rige, hver var en Lykkens Perle. Livets gode Fee, alle havde da bragt deres Gave til den Nyfødte; her funklede Sundhed, Rigdom, Lykke, Kjærelighed, kort Alt, hvad

15 Menneskene kunde ønske sig paa Jorden.

»Alt er her bragt og givet!« sagde *Skytsaanden*.

»Nej!« lød en Stemme tæt ved, det var Barnets *gode Engel*.
»En Fee har endnu ikke bragt sin Gave, men hun bringer den, bringer den engang, om endogsaa Aar gaae hen. Den sidste
20 Perle mangler!«

»Mangler! her tår Intet mangle og var det virkelig saa, da lad os søge hende, den mægtige Fee, lad os gaae til hende!«

m. Collin 36, f° 1:31. 2 bl. rettet ranskript.

0 Almanak eller Husekalender for 1854, udg. og forlagt af A. C. F. Flinch, 1854 s. 35-39. Dekorativt indl.-vignet, hvori titlen er indtegnet, og illustratio slutningsret. Udkom nov. 1853. (Bibl. 638).

A HP-55 s. 142-43 m. 3 ill.

C SS 18-55 s. 92-94.

D EHP' 3-63 s. 326-28 m. 2 ill.

14 sig, saan] m, sig som 0, sig, som A, sig, ligesom 0, sig, som D. 15 kunde]
kunde rettes til kunne m, kunne 0, kunde A, kunne C, kunde D. 16 er herj
er C, er her D. 21 Mangler herj Manglere herj ejer A, forklaarlige af nogle over-
stregede ord i m. - var] er m0, var A, er C, var D. 22 sege] gaae at sege 0.

20*

»Hun kommer, hun kommer engang! hendes Perle maa til,
for at Krandsen kan bindes sammen!«

»Hvor boer hun? Hvor er hendes Hjem! siig mig det, jeg
gaaer og henter Perlen!«

»Du vil det!« sagde Barnets gode Engel, »jeg fører Dig til 5
hende, hvor hun endogsaa maa søges! hun har intet blivende
Sted, hun kommer til Keiserens Slot og til den fattigste Bonde,
intet Menneske gazer hun spørge forbi, dem Alle bringer hun
sin Gave, den være en Verden eller et Legetsøl! ogsaa dette
Barn maa hun maae. Du tænker, Tiden er lige lang, men ikke 10
lige nyttig, nu vel, vi gaae at hente Perlen, den sidste Perle i
denne Rigdom!«

Og Haand i Haand svævede de hen til det Sted, som for
denne Stund var Føns Hjem.

Det var et stort Huus med mørke Gange, tommne Stuer, og 144)
forunderligt stille; en Række vinduer stodt aabne, saa at ret
den raa Luft kunde trænge ind; de lange hvide, nedhængende
Gardiner bevægede sig ved Luftstrækker.

Midt paa Gulvet stod en aaben Liigkiste og i denne hvilede
Liget af en Qvinde, endnu i sine bedste Aar; de deligste friske 20
Roser laaer hen over hende, saa at kun de foldede, fine Hænder
vare synlige og det i Døden forklarede, ødle Ansigt med Ind-
vielsens høje, ødle Alvor i Gud.

Ved Kisten stode Mand og Børn, en høi Flok var det; den
Mindste sad paa Faderens Arm, det sidste Farvel bragte de; og 25
Manden kyssede hendes Haand, den, der nu var som et vissant
Løv, og før med Kraft og Kjærlighed havde hygget om dem.
Salte, tunge Taarer faldt i *store Draaber paa Gulvet; men ikke
et Ord blev sagt. Tasheden her rummede en Verden af Smerte.
Og stilla, hukende gik de bort. 30

Der stod et Lys, Flammen vred sig for Vinden og skjæd op
sin lange, ryde Tande. Fremmede Folk traadte ind, de lagde
Laaget over den Døde, de slog Sømmene fast, sterkt ligd Ham-
merslagene gjennem Husets Stuer og Gange, de lød til Hjer-
terne, der blødte. 35

»Hvorhen fører Du mig!« spurgte Skytsaanden, »her boer
ingen Fee, hvis Perle hører med til Livets bedste Gaver!«

»Paa dette Sted boer hun, her i denne hellige Time,« sagde
Skytsengelen, og pegede hen i Krogen, og der, hvor i Livets

10 maae. Du tænker] maae. [Indskudt: dog du tænker] m, maae; dog du
tænker: O. 15 stodt] stod O. 19 hvilede] laa m, hvilede O. 24 stodt] m, stod
O. 28 *store] m0, tunge A, store C.

Dage Moderen havde siddet mellem Blomster og Billeder, hvor hun, som Husets velsignende Fee, nikkede kjærligt til Mand, Børn og Venner, hvor hun, som Husets Solstraale, udbredte [145] Glæde og var det Heles Sammenhold og Hjerte, der sad nu en fremmed Qvinde, iført lange, side Klinger, *Sorgen* var det, Hærskerinden her, Moder nu i den Dødes Sted. Der trillede en brennende Taare ned paa hendes Skjød, den blev en Perle; den funklede med alle Regnbuens Farver, og Engelen greb den, og Perlen lyste, som en Stjerne med syvfarvet Glaads.

10 "Sorgens Perle, den sidste, som ikke kan savnes! ved den forhøjes de andres Glands og Magt. Seer Du Skjæret her af Regnbuen den, der forbinder Jorden med Himlen. For hver af vore Kjære, der døe fra os, have vi een Ven meer i Himlen at længes efter. I Jordens Nat see vi opad mod Stjernerne, ud mod Fuld-
15 endelsen! betragt Sorgens Perle, i den ligge Psycho-Vingerne, de bære os bort herfra!"

1 Blomster og Billeder] m, Blomster O. 13 fra] for O. 15 ligge] ligger D.
15 Under teksten H. C. Andersen O.